

Ridică-ți Ochiul spre Cer

de Gelu Arcadie Murariu

Citind Psalmul 19, de la primul verset ne aflăm transportați fără veste în imensa bibliotecă a naturii, unde cartea creației își deschide prima filă în fața ochilor noștri uimiți. În deplină concordanță cu cartea Genezei, care ne informează că *“La început Dumnezeu a făcut cerurile ...”*, psalmistul ne amintește că *“Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui”*.

Cerurile **spun**, întinderea lor **vestește**, zilele **istorisesc** una altele și nopțile își **dau de știre**. Despre ce vorbesc cerurile, ziua și noaptea? Ele declară **slava** lui Dumnezeu și descriu **lucrarea** mâinilor Sale. Creația, în imensitatea și diversitatea ei, nu și-a pierdut puterea de mărturie în favoarea Făcătorului ei. *“Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri?”* striga în vechime, cu frustrare în glasul lui, omul lui Dumnezeu (Iov 12:9). Peste mii de ani, apostolul ne asigură că astfel de oameni *“nu se pot desvinovăți”* în fața Creatorului lor (Romani 1:20) de infatuarea de a fi negat existența Sa și de a fi nesocotit mărturiile depline despre Sine, presărate pretutindeni în univers.

Călătorim grăbiți prin lume, cu ochi de plumb, eșuând a remarca frumusețea presărată de Creator peste tot, de-a lungul drumului nostru. Ochiul ne sunt irezistibil atrași de lucrurile care ne-au captat atenția, asupra cărora ne este concentrată inima și care ne obsedează gândurile. Rareori mai avem răgaz pentru priveliști, armonii cromatice și mesaje de Sus, adresate nouă prin mijlocirea naturii. Alb-negrul planului bi-dimensional ne ține captivi, colorându-ne existența în eternul cenușiu al intereselor de tot felul.

Poate de ani de zile nu ne-am ridicat privirile spre cerul înstelat, spre o lună nouă, ori spre formațiunile fantastice ale norilor frământați de mâini nevăzute și alungați de vânturi iuți spre neștiute zări. Priveliști fermecătoare se derulează pe lângă noi, complet ignorate și scene captivante, zugrăvite de Pictorul etern, ne stau în zadar la dispoziție. Numai rareori, scurte instantanee reușesc să ne trezească din somnambulismul cu care grăbim pasul prin ani, ignoranți la bogăția de farmec, pace și relaxare, presărate cu larghețe de Creator pe cărările vieții. Natura nu oferă locuitorilor planetei doar spațiu vital, ci infinite delicii pentru ochiul deprins a le discerne, ce pot deveni virtuți vindecătoare la îndemâna oricui are nevoie de ele, menite să anuleze efectul stresului, pe care stilul de viață actual îl acumulează în noi în doze tot mai nocive.

Pare atât de ciudat că cerul, întinderea cea mai largă, care se deschide înaintea ochilor noștri, văzduhul, atât de la îndemână ochiului, rămâne poate cel mai puțin explorat și băgat în seamă. Priviri obosite, apăsate de îngrijorări, se încovoie prea devreme spre ternul pământului, care oricum ne va înghiți pe toți într-o bună zi.

Știm doar teoretic ce se petrece în adâncul mărilor, ori în pântecul globului terestru, dar ochii noștri nu vor sfredeli niciodată prin stânca de granit. Ne stă însă la îndemână cea mai vastă întindere a universului vizibil – cupola **cerului**, deopotrivă de fascinant și ziua și noaptea, pânza pe care penelul creator a întins culoarea predominantă în natură – *“albastru ca cerul”*, cum obișnuim să spunem altădată. Pe fundalul acestei culori vindecătoare pentru ochiul istovit de muncă, natura pictează zilnic un tablou - spectacolul norilor, niciodată același, niciodată fără un mesaj clar, niciodată fără consecințe, fie că am învățat să le citim, fie că nu.

Tot ce se întâmplă pe pământ, se pregătește mai întâi în văzduh, lucruri pe care norii ni le prevestesc. Zărim castele de bumbac în văzduh, spațiul aerian permițând dezvoltarea verticală a norilor; urmăm corăbii fugărite de vânt, după nepotolita mișcare a curenților de aer, și făpturi fantastice, care ne aduc aminte că luptele decisive se duc întotdeauna acolo sus (Efeseni 6:12).

Un ocean de ape plutește continuu în văzduh, ape legate de Dumnezeu în nori. Când vânturi furibunde înclină prea mult gălețile de sus, ele deșartă pe pământ pustiitoare puhoai, ducând la vale tot ce întâlnesc în cale. Din ciocnirea norilor țâșnesc gigantice scânteii, care aprind păduri întregi, spintecă cei mai falnici copaci și aruncă groaza printre fiarele câmpului. Doar omul a învățat să se apere de fulger, nu însă totdeauna cu succes; uneori chiar el cade victimă săgeții de flăcări aruncată din nori.

În nori a întins Dumnezeu curcubeul, ca semn al legământului făcut între Sine și puștinii supraviețuitori ai potopului. El ne amintește că pustiirea așteptată a pământului nu se va mai săvârși prin ape. Culoarele de legământ ale curcubeului sunt totdeauna acolo, în razele de soare și refracția lor în nori, și măcar că doar rareori se arată ochiului, credința le vede în fiecare zi.

În timpul călătoriei israeliților prin pustie *“Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze...”* (Exod 13:21). Prezența

Domnului și slava Sa se arătau într-un nor (Exod 16:10; 1 Împărați 8:10). Un nor L-a ascuns pe Isus de ochii ucenicilor, când S-a înălțat la cer (Fapte 1:9) și tot pe nori "... *va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer*" (1:11).

Spre cer își ridică altădată privirea țăranul, ca să descifreze vremea zilei de mâine, să-și planifice lucrările în holde, să ceară Stăpânului un răgaz favorabil pentru munca lui, și să-l aducă prinos de mulțumiri. Norii condiționează în mare parte psihologia locuitorilor pe întinse tărâmurii, țări și ostroave. Pune un britanic alături de italian, ca să vezi diferența de dispoziție sufletească, temperament și culoare a părului. Lipsa totală a norilor deasupra pământului, sau prezența lor în exces face diferența între nisipurile Saharei și uriașul bazin de ape al Amazonului.

Dorind sfat, sprijin moral și părtășia unei inimi apropiate, un prieten l-a invitat odată pe Phillip Keller la o incursiune cu mașina prin împrejurimile orașului în care locuia. Omul respectiv își trăia viața sub presiunea constantă a îngrijorărilor zilei de azi, ca cei mai mulți dintre noi. Se temea de ceea ce viitorul ar putea aduce pentru sine și familia lui. Lumea ajunsese pentru el un loc străin și ostil.

În timp ce peisajul monoton al câmpiei se derula prin fața ochilor lor, prietenul își vărsa în fața lui Phillip cupa otrăvită a inimii. Pe când mașina urca domol peste coama lină a unui deal, dintr-odată în fața celor doi călători se deschise panorama largă a câmpiei, care se întindea cât puteai vedea cu ochii și se topea apoi în albastriul depărtărilor. În văzduh, norii cumulus de dimensiuni enorme pluteau purtați de vânt ca niște corăbii de-ale giganților, o formidabilă armada, năpustită spre mari bălăii.

Iubitor al naturii și obișnuit să remarce frumusețile peisajului, Phillip Keller fu impresionat adânc de scena larg deschisă în fața ochilor lor.

"Oprește mașina pentru un minut, te rog", se adresă el prietenului său. "Hai să ne umplem ochii și mintea cu minunăția acestei priveliști largi, care ni se deschide în față!"

Puțin nedumerit și evident nemulțumit de întrerupere, prietenul trase pe dreapta și opri motorul.

"Încetșor, cu delicatețe, am început atunci să remarc și să descriu prietenului meu frumusețea cerului, a formațiilor de nori cumulus, deschiderea orizontului, panorama largă a naturii, care se desfășura în toate direcțiile. După un minut, am început să simt o schimbare subtilă, dar profundă, în starea sufletească a tovarășului meu. Treptat, îngrijorările și tensiunea erau înlocuite de o nouă și proaspătă apreciere a minunățiilor oferite de lumea din jurul lui. După câteva minute se întoarse spre mine și-mi spuse cu o voce muiată de emoție:

- "Phillip, am trăit pe câmpiile astea mulți ani, dar niciodată n-am băgat în seamă frumusețea cerului. Pentru prima dată în această dimineață realizez ce am pierdut. Pur și simplu nu le-am văzut așa cum le văd acum".

"Pare o poveste de necrezut", adaugă Phillip Keller, "dar acesta este cazul cu multe mii de oameni. Felul de viață pe care-l trăim depinde în mare măsură de felul cum vedem lumea din jurul nostru. Oscilăm între auriu și cenușiu; între relaxare și trudnicie; între tensiune și pace".

"Privește liniștit minunile lui Dumnezeu! Știi cum cârmuiește Dumnezeu norii, și cum face să strălucească din ei fulgerul Său? ... mișcarea lor se îndreaptă după planurile Lui, pentru împlinirea a tot ce le poruncește El pe fața pământului locuit" (Iov 37: 14-15, 12).

Phillip Keller (1920-1997)

Născut în Kenya din părinți misionari, Keller și-a petrecut anii fragezi ai copilăriei bucurându-se de "the rather rough, tough frontier world of East Africa." Apoi, la 8 ani fu trimis la o școală creștină, la 250 de mile depărtare de familie. În timpul anilor grei ai școlii a auzit el, ca parte a credeu-lui zilnic, că scopul vieții omului este "to know and enjoy God, to please him and obey him forever", cuvinte care pe vremea aceea nu însemnau nimic pentru copilul Phillip, dar care i-au rămas întipărite în memorie.

Phillip și-a petrecut viața călătorind pe tot globul, minunându-se de creația lui Dumnezeu și scriind peste 35 de cărți cu subiect creștin, cea mai cunoscută fiind *A Shepherd Looks at Psalm 23*. De când s-a întors la Dumnezeu, de-a lungul unei vieți trăite cu Christos, fie că a scris cărți, a lucrat ca fotograf al naturii, sau a crescut oi pe ferma lui din British Columbia (Canada), ființa lui Phillip a învățat de la Domnul lui să guste frumusețile creației și să radieze bucuria mântuirii. Multe din cărțile sale descriu desfătările trăite de el în mijlocul naturii, așa cum talentul lui special îl ajuta să-i vadă splendorile. Autobiografia lui poartă titlul *God is My Delight*.